

на Мишо Тодоровъ

Баща.

Ето вече седемъ нощи у дома е все тъй пусто, —
сякашъ всички съмъ погребалъ и оставамъ тукъ самичъкъ;
тъмни рѣченици виснатъ въ стаята ми и на пруста,
а голѣмата светица на хайдушки ликъ прилича.

Свилено кълбо изпренда въ кѣта старата ни котка,
и чешмата въ сънь оглендатъ дветѣ пълни, мокри отомни.
Нѣкаква позната скръбъ ми шѣпне галено и кротко
за това, което бѣше и не искамъ да си спомнямъ.

По стената се кръстосватъ удължени и страхотни
сѣнкитѣ на вехтъ параклисъ и ненундна вече люлка,
а до нея мълчаливо гледа стария часовникъ
недопредената ница на една любима хурка.

Тука нѣма да се върнатъ тѣзъ, които вчера бѣха
и догаряха главнитѣ на вечерното огнище,
нито малкитѣ врабчета въ наскърбената ни стрѣха
ще ги чуятъ подъ листака на посърналитѣ вишни

Самъ не чакамъ азъ да мине утешителната заранъ,
да похлопа съ бѣли прѣсти на прозореца стѣклата;
воѣка вечеръ се прибирамъ у дома си много рано
и на две покойни ронби шѣпна съ болка имената.